

*स्कन्धानल m. = स्कन्धाग्रि.
 स्कन्धावार m. 1) das königliche Hauptquartier im Felde. — 2) *Heer.
 *स्कन्धिक m. = स्कन्धावार्.
 स्कन्धिन् 1) Adj. mit einem (starken) Stamme versehen. — 2) *m. Baum.
 *स्कन्धिल m. N. pr. eines Mannes.
 स्कन्धमुख Adj. das Gesicht oder den Mund auf den Schultern habend.
 स्कन्धोग्रीव Adj. (f. ई und fehlerhaft घ्रा) Bez. einer best. Form der Brhatl.
 स्कन्धोपनिषद् n. ein best. Friedensbund.
 स्कन्धेय Adj. (f. धा) zur Schulter gehörig u. s. w. Angeblich = स्कन्ध इव.
 स्कन्धे s. u. स्कन्ध, स्कन्ध.
 स्कन्धल n. das Sichstopfen —, Dickwerden des Blutes.
 स्कन्धभाग Adj. dessen Antheil verschüttet —, verloren ist MAITR. S. 3,6,10 (74,3). KĀṬU. 23,7.
 स्कम्, स्कम् (स्कम्भति, स्कम्भति, *स्कम्भते, च-स्कम्भात्) 1) befestigen, stützen, stemmen. — 2) etwa feststampfen VS. 9,13. TS. 1,7,8,1. — Caus. स्कम्भितं befestigt u. s. w. VS. 8,59. — Mit घ्रप in घ्रपस्कम्भे. — Mit घ्रा feststellen in oder bei (Loc.). — Mit उप durch Stützen aufrecht halten. — Mit नि in निष्कम्भ (fehlerhaft). — Mit प्रति 1) sich entgegenstemmen. — 2) sich stützen auf (Acc.) MAITR. S. 4,5,9 (77,3). — Mit वि 1) befestigen. — 2) figere (ein Geschoss). — 3) sich losmachen, entfliehen BHAṬṬ. — Caus. विष्कम्भित und विष्कम्भित 1) befestigt. — 2) bespicht —, reichlich versehen mit (im Comp. vorangehend) LALIT. 43,18. — 3) zurückgedrängt, abgewiesen.
 स्कम्भन n. VĪSAY. 99,2 nach dem Comm. = शब्द.
 स्कम्भाय्, ष्यति 1) befestigen, stützen. — 2) hemmen, Einhalt thun; mit Acc. — Mit *घ्रभि, घ्रभि-स्कम्भाय् P. 3,1,84, V 4rti. Schol. Vgl. jedoch KIELENHOFF's Ausg., wo statt dessen मकी घ्रस्कम्भाय् gelesen wird. — Mit वि befestigen.
 स्कम्भित्वी Absol. zu स्कम् RV. 10,63,7.
 स्कम्भीयस् Adj. kräftig stützend.
 स्कम्भ् s. स्कम्.
 स्कम्भे m. 1) Stütze, Strebepfeiler. — 2) *N. pr. eines Mannes.
 स्कम्भेदक्ष Adj. dessen Gabe feststeht.
 स्कम्भेन n. Stütze, Pfeiler.
 स्कम्भनि (TS. 1,1,6,1) und ष्यति (Nomin. ष्यति) VS. 1,19) dass.
 स्कम्भर्षेन n. und ष्यति f. Spreize an einem Pfeiler.

स्कम्भिय (ः) m. N. pr. eines Mannes. Vielleicht स्कम्भायन्त्य zu lesen.
 स्कर s. 1. कर् mit उप, परि und सम्.
 स्कवन n. das Stochern in दत्त. Vgl. स्कु.
 स्कान्द 1) Adj. a) vom Gotte Skanda herrührend u. s. w. — b) von Skandsvāmin herrührend. — 2) m. MBu. 13,2013 fehlerhaft für स्कान्द. — 3) n. = स्कान्दपुराण.
 स्कान्दपुराण n. und ष्यत्य m. Titel Opp. Cat. 1.
 स्कान्दप्रभासखण्ड n. desgl.
 *स्कान्दविशाल Adj. von स्कान्दविशाल.
 स्कान्दवैशाखमाहात्म्य n., स्कान्दशंकरसंहिता f. und स्कान्दसूतसंहिता f. Titel von Werken Opp. Cat. 1.
 *स्कान्दायन m. Pl. Pl. zum Sg. स्कान्दायन्त्य.
 *स्कान्दायन्य m. Patron. von स्कान्द.
 स्कान्दापनिषद् f. = स्कान्दे^० Opp. Cat. 1.
 *स्कान्धिन् m. Pl. die Schule des Skandha.
 *स्काम्भायन m. Pl. Pl. zum Sg. स्काम्भायन्त्य.
 *स्काम्भायन्य m. Patron. von स्काम्भ.
 स्कु, स्कुनैति, *स्कनाति (घ्रावृषो, घ्रावृषने, घ्र-प्रक्षरपो, उद्धृते), (दत्तान्) स्कुवा (so st. स्कुत्वा) zu lesen) ĀPAST. Çā. 1,31,24. स्कुति; 1) stören, stöbern, stochern, — in (Acc.). Vgl. दत्तस्कवन. स्कुर्यमान (घ्रमि) MAITR. S. 2,1,11 (12,19). — 2) bedecken, überschütten BHAṬṬ. — Intens. चोष्कुर्यते zusammenscharren, an sich heranziehen. — Mit घ्रव in घ्रव-स्कुर्वे. — Mit घ्रा 1) durch Stochern zerkleinern ÇAT. Ba. 1,2,4,5. — 2) Einschnitte machen (in den Ohren von Thieren) AV. 12,4,6. — Mit नि, vgl. निष्कौवम्, welches zerfetzend bedeutet und richtiger निःस्कौवम् geschrieben würde. — Mit प्रति in Erwidierung bedecken, — überschütten BHAṬṬ. Vgl. घ्रप्रतिष्कृत.
 स्कुन्द, *स्कन्दते (घ्रावृषो, घ्रावृषने). — Mit प्र in प्रस्कन्द.
 *स्कुम्, स्कुम्भति (रोधने, स्तम्भे, धारणे). Hierher zieht der Comm. स्कुत्वा (ः) ĀPAST. 1,31,24, das er durch विलिख्य erklärt. Zu lesen ist स्कुत्वा. — Mit वि, विष्कुम्भति, विष्कुम्भति Vop. 16,1.
 स्कुत् Adj. in कोश.
 स्कुधेयु Adj. in घ्रस्कधेयु.
 *स्कानगर n. N. pr. eines Dorfes der Bāhika.
 *स्कानगरिका Adj. von स्कानगर.
 *स्खद्, स्खदते (स्खदने, विदारो). — Caus. स्खदयति und स्खादयति mit घ्रप, घ्रव und परि.
 *स्खदन n. = विदावण, विदार, स्थैर्य, पाठन, क्षै-शोत्पादन, हिंसा.
 *स्खदा f. gāṇa गवादि.
 *स्खद्य Adj. von स्खदा.
 स्खल्, स्खलति (ganz ausnahmsweise, insbes.

metrisch auch Med.) 1) straukeln und dadurch in's Schwanken gerathen taumeln, stolpern, stecken —, hängen bleiben, stocken (von der Rede). त-स्याज्ञा वञ्चिषो वञ्चमिव नास्खलि केन चित् so v. a. stieß auf keinen Widerstand Hsm. Pā. 1,28. — 2) straukeln, so v. a. irren, fehlgehen, fehlgreifen. — 3) *sammeln. — 4) स्खलित a) straukelnd, stolpernd, taumelnd, unsicher (Gang), schwankend. — b) stockend, stecken —, hängen geblieben, aufgehoben, gehemmt, unterbrochen, gestört, stockend (von Worten und Reden). — c) trüfelnd, herabfließend MĀLATI. (ed. Bomb.) 284,5. — d) stützend. — e) woran Etwas fehlt, mangelhaft, zu wenig. — f) fehl gegangen, sich irrend in (Loc.). लेख्ये so v. a. Nichts darin leistend, Pfuscher. — 5) स्खलित-वत् fehlgegangen, gewichen von (ऽतम्) 170,4. — Caus. स्खलयति und *स्खलयति 1) stocken machen. — 2) Jmd zurückhalten, abwehren (von einem Thürsteher gesagt). — Mit घ्रप in घ्रपस्खले. — Mit परि taumeln. — Mit प्र 1) straukeln, taumeln, stolpern. — 2) प्रस्खलित a) straukelnd, taumelnd. — b) fehl gegangen (in übertragener Bed.). — Mit प्रति, ष्यति abgewehrt ÇIC. 17,21. — Mit वि 1) straukeln, stolpern ÇIC. 13,91 (57). — 2) वि-स्खलित a) stockend (Worte). — b) fehl gegangen, sich geirrt habend in (im Comp. vorangehend), einen Fehltritt begangen habend GĀTAKAM. 26,29. — Mit स्म् in संस्खलित.

स्खल 1) m. a) das Straucheln. — b) = खल 1) a) zur Erklärung von घ्रपस्खले SĀ. zu ÇAT. Ba. 1,7, 3,26. — 2) fehlerhaft für स्थल.

स्खलन n. 1) das Straucheln, Schwanken, unsicherer Gang, das Stocken (einer Rede). — 2) Verschiebung (eines Gewandes). — 3) das Anstossen, Darankommen, Daranrühren ÇIC. 7,26. — 4) Ergrüßung (des Samens). — 5) das Hereinfallen in (im Comp. vorangehend). — 6) das Kommen um (Abl.) in घ्र^० Nachtr. 6. — 7) das Fehlgehen, Sichirren in (im Comp. vorangehend).

स्खलित 1) Adj. s. u. स्खल्. — 2) n. a) das Straucheln, Taumeln, Stolpern. पद^० Pl. 306,12. — b) das Fehlgehen, Versehen, Missgriff, — in (Loc. oder im Comp. vorangehend). — c) Einbusse, Verlust 313,7. — d) *Betrug, List, Kriegerlist.

*स्खुड, स्खुडति (संवरणे).

*स्तक्, स्तकति (प्रतीघाते).

स्तन्, स्तनति donnern, dröhnen; brüllen, brausen RV. AV. unarticulierte Laute ausstossen VĪSAY. 228,1. — Caus. स्तनयति dass. und knattern (vom Feuer). स्तनयति es donnert (ĀPAST.), स्तनित